

Da boa madeira

"Memoria, emisaria do mar que nos mantén, un cheiro de recordo"
Xohana Torres

Lembro a primeira vez que naveguei nun bote polbeiro. Había a penas unha brisa, pero aínda así o "Lagoas" deslizábase pola auga cun ritmo lento, marabilloso. O patrón era Víctor Domínguez, él convidáranos, a min e a outro colega, a iniciarnos na navegación. A tarde foi moi prácida, o vento inchaba a vela mística timidamente, e a conversa enchía os nosos peitos de satisfacción.

Quedei fascinada co que Víctor me contaba, xa que eu, que era moi nova aínda e ignoraba totalmente o mundo das embarcacións tradicionais, das que, dende aquel día, fíxeme namorada para sempre. Agora pasaron moitos anos daquel bautizo de mar, pero a memoria só esquece o que lle convén, e a miña hai cousas que non esquece. É por todo isto que para min Víctor foi unha persoa especial dende o inicio.

Os anos que seguiron fomos compartindo moitas singladuras, tratando de entender a Eolo, botándonos ao mar para visitar diferentes portos, onde compañeiros doutros colectivos organizaban eventos marítimos, nos que poñiamos en valor a variedade tipolóxica das embarcacións. Víctor foi, precisamente, defensor do patrimonio marítimo, pero tamén da súa querida Praia de Pescadoira, onde actuaba como arqueólogo, recollendo anacos de toda clase de cerámica ou moedas que a falta de area deixaba ao descuberto. Foi ademais socio fundador de Os Galos, e presidente durante moitos anos, activista incansable, compañeiro, pero sobre todo amigo.

Recoñecemos ademais a súa xenerosidade, tanto de forma intanxible, pola transmisión do seu coñecemento, como de forma material. Gustaríame saber a magnitude da colección se xuntásemos todas as pequenas pezas de buxo labradas a navalla, coas que nos agasallou a moitos de nós. Quen non ten un anel de buxo?

Víctor, que foi aprendiz de persoa, como el dicía, naceu sendo maior e tivo sempre claro como

quería vivir. A súa forte personalidade infundía nel un carácter serio, que cando se lle escapaba o sorriso deixaba ver a ese neno que aínda levaba agochado. O seu rostro, cando todo saía ben, era dunha satisfacción agradable que transmitía paz, e aínda que os demais estiveramos bailando animados coa festa, él permanecía inmóbil, bailando por dentro, acompañado dun cigarro negro e dun cubata de ron Bacardi con cola, cun xeo só, iso sí.

Con el discutiamos sempre se isto ou aquilo era tradicional, se as cousas funcionaban antes así porque non ían funcionar agora. As opinións case nunca coincidían, como é normal, pero tentabamos chegar a un acordo, que ás veces tampouco era posible. Xa se sabe que organizarse en colectivo non é tarefa doada.

Agora Víctor xa non está, e seguiremos discutindo e mostrando diversidade de opi-

nións, pero sentindo máis que nunca a responsabilidade do que representa coidar e preservar o noso patrimonio marítimo. Tentaremos estar á altura e que Bueu poida sentir o orgullo dunha vila mariñeira, sen esquecer a memoria, que pode perderse cunha persoa, pero que o pobo non debería esquecer nunca.

Por iso temos o compromiso de transmitirla aos máis novos, proxectando un futuro no que o noso legado perdure de xeración en xeración.

Vai por ti compañeiro! Agradecidas do teu saber e do teu empeño!

Lidia Nieves / Asociación Os Galos

